

Quan el BM Granollers fou 'oficialment' un club franquista

ARXIU BM GRANOLLERS

Ramon Font Terrades

Advocat

www.ramonfont.cat

alguns companys presents, el president del club va fer un breu discurs en què va elogiar les virtuts del dictador i va destacar l'orgull de portar els trofeus al *Caudillo* i donar-li a conèixer el nom de la ciutat.

Tres jugadors del BM Granollers ens vam negar a anar a la recepció amb el dictador Franco pels títols guanyats pel club el 1974

Fins aquí la història. No obstant això, hi ha una intrahistòria mai no escrita: la de la negativa. No és cert que tothom obeís la consigna –gairebé l'ordre– del president del club. Tres jugadors ens vam negar a anar-hi. Vam ser en José Luis Sagarribay, en Miguel Ángel Aperador i jo mateix. No en vam parlar entre nosaltres i, per tant, la decisió la va prendre cadascú individualment. Tampoc no n'hem parlat amb posterioritat, per la qual cosa no sé si les motivacions que ens van dur a la negativa eren les mateixes en els tres casos. Conseqüentment, no puc parlar en el seu nom, però, pel que ens coneixíem, no crec equivocar-me si dic que tots tres ho vam tenir clar des del primer moment. Així, doncs, prendre la decisió de no assistir a l'acte va ser fàcil. Fossin quines fossin les conseqüències, no volíem participar en un acte oficial de suport al règim franquista que representava tot allò contra el qual ens posicionàvem. Consideràvem que era inacceptable homenatjar un dictador que havia reprimit les llibertats i els drets del nostre poble.

Aquesta decisió, a mi particularment, i crec que també als meus altres dos companys, ens ha acompanyat al llarg dels anys com un motiu d'orgull. Nosaltres no tenim cap foto amb el dictador, ni formem part d'aquella escena que, al parer meu, és vergonyosa i lamentable. En lloc de compartir un moment que molts van considerar històric, vam escollir mantenir-nos fidels als nostres principis i valors. I sempre ens hem sentit cofois d'haver mantingut la nostra integritat i d'haver-nos mantingut fermes i coherents amb nosaltres mateixos, en un moment en què no era fàcil fer-ho. Això ens ha permès sempre mirar enrere sense penediment i amb la satisfacció de saber que vam fer el que crèiem que era correcte.

els pot esbrinar fàcilment– va creure que, després d'aquest majúscul èxit esportiu, haviem d'anar a retre homenatge –les expressions castellanes *rendir pleitesía* o *rendir vasallaje* potser serien més escaients– a qui llavors era el cap d'Estat, el general Franco, i oferir-li els trofeus. Van demanar audiència i els la van concedir.

Aleshores, arribat el dia, tots els components del club, junta directiva, cos tècnic i jugadors, als quals es van afegir altres persones alienes a l'entitat, van abillar-se amb vestits foscos, que la majoria van haver de comprar expressament i a correu, atès que no solien utilitzar aquest tipus de vestimenta, per anar cap a Madrid. Entre els expedicionaris em consta que no tothom hi va anar de bon grat, la qual cosa va produir entre l'expedició una barreja d'emocions que anaven des de la incomoditat fins a l'entusiasme.

Un cop a Madrid, van ser rebuts amb la pompa i circumstància pròpies dels actes oficials del règim franquista als salons del palau del Pardo, decorats amb sumptuositat. Es van fer les fotos de rigor amb el *Generalísimo*, les individuals de les salutacions i la de grup –fotos que, durant un temps, molts van exhibir amb orgull, com a testimoni d'una fita esportiva inoblidable, però, sobretot, com a testimoni també d'un moment històric que, per a ells, va ser memorable–, i pel que en van comentar

El numeret muntat pel jugador de la Selecció espanyola de futbol Daniel Carvajal vers el president del govern de l'Estat, Pedro Sánchez –si tant et desplaça la persona, sigues valent i no hi vagis–, m'ha recordat un trist episodi de la història del nostre BM Granollers que sembla que avui tothom vulgui amagar, fins i tot aquells que hi van participar més activament amb un gens dissimulat entusiasme. Almenys, és el que s'evidencia fent les corresponents cerques a Google, on es troben molt poques referències al fet. Tanmateix, també és aclaridor comprovar que enguany fa 50 anys d'aquell *esdeveniment* i, curiosament, ningú en parla.

Corria l'any de 1974 i el nostre equip havia guanyat la que és, fins ara, l'última lliga de la seva història –la lliga de Divisió d'Honor, que aleshores es denominava *Trofeo Carlos Albert*– i, per acabar de reblar el clau, a Granada ens vam proclamar també campions de la copa –aleshores anomenada *Copa del Generalísimo*– guanyant al totpoderós Barça. Havíem fet el doblet i la junta directiva d'aquell moment –obvio els noms, perquè qui tingui interès